

Відбіркові змагання

Джеред знав, що Ісус Христос на його боці.

Ноель Ламберт Баррус
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у Франції.

Джеред вів м'яч через майданчик. Гравці бігали навколо нього, їхні кросівки скрипіли по підлозі.

“Я вільний!” — вигукнув Габріель.

Джеред передав м'яч Габріелю і побіг далі. Потім Габріель зробив пас йому назад. Джеред кинув м'яч у кільце.

ШУУХ!

Він попав у ціль!

“Непогано, Джереде, — сказав йому тренер після гри. — Ти знаєш, що через два тижні пройдуть відбіркові змагання для місцевих команд”.

Джеред усміхнувся. Лише кількох гравців запросили на відбір до тієї команди.

“Відбір пройде в неділю, — сказав тренер. — Що ти думаєш, зможеш прийти?”

Захват Джереда зник так само швидко, як з'явився.

“У неділю?” — запитав Джеред.

“Так. Це проблема?”

Джеред замислився. То був його шанс грати в дійсно хорошій команді! Але в неділю він ходив до Церкви і зосереджувався на Спасителі.

“Неділя для мене — це особливий день, — сказав Джеред. — Але я поговорю про це зі своїми батьками”.

Того вечора Джеред сидів на ліжку зі своїми батьками. Збираючись із думками, він підкидав свій баскетбольний м'яч у повітря. “Я дійсно хочу спробувати потрапити в ту команду, — сказав він мамі й тату. — Але я не хочу робити це в неділю. Я знаю, що Бог важливіший за баскетбол”.

“Чим ми можемо допомогти? — запитала мама.

Джеред покрутив м'яч у своїх руках. “Можна, ми разом помолимося?”

Він відклав баскетбольний м'яч і став навколішки з мамою і татом. “Дорогий Небесний Батьку, — сказав він, — я дійсно дуже хочу спробувати потрапити до цієї баскетбольної команди. Але ці відбіркові змагання будуть в неділю! Я знаю, що неділя — це день, який я віддаю Тобі. Що мені робити?”

Після молитви Джеред відчув втішення.

“Що ти відчуваєш?” — запитала мама.

“Я не піду, якщо відбір буде в неділю, — сказав він. — Але у мене є відчуття, що все буде добре”.

Через два дні мама Джереда отримала електронного листа. Там було сказано, що відбіркові змагання натомість пройдуть у суботу!

Джеред міг узяти в них участь і зберегти Суботній день у святості! Він знав, що Небесний Батько почув його молитву.

Протягом наступних двох тижнів Джеред якомога більше тренувався. Коли настав той особливий день, Джеред доклав усіх зусиль. Він швидко бігав під час ігор, якомога точніше закидав м'яч у кошик і підбадьорював своїх товаришів по команді.

“Наступні гравці продовжуватимуть брати участь у відбіркових змаганнях команди, — сказав тренер після першого кола. — Будь ласка, слухайте свої імена”.

Серце Джереда забилося сильніше. Тренер назвав одне ім'я. Потім ще одне. І ще одне. Джеред відчув, що його надія потрапити до команди почала згасати.

Невдовзі тренер закінчив читати список. Він не назвав імені Джереда. Джеред не братиме участі у наступному колі спроб.

Він сів на лавці біля спортзалу і втупив погляд у свої кросівки. Він так старанно трудився. Але здавалося, що вся його робота була марною.

Коли мама приїхала за ним, Джеред похитав головою. “Мене не прийняли в команду”.

Мама міцно обняла Джереда. “Мені шкода, що не вийшло так, як ми хотіли”, — сказала вона.

Джеред зробив глибокий вдих. Потім до нього прийшла втішаюча думка.

“Не завжди все буде так, як я хочу, — сказав він. — Але Ісус Христос точно знає, що я відчуваю. Він на моєму боці”.

Мама усміхнулася. “Ти правильно кажеш! Він точно знає, що ти відчуваєш”.

Джеред усміхнувся у відповідь. Йому досі було сумно, але стало легше від знання того, що Спаситель розумів його почуття. Джеред знав, що Ісус завжди любитиме і підтримуватиме його. ●

